

Leto 28: april, maj 2012

VODEPOČITKA

v s e b i n a

iz urednikove skrinje
Jezus ni dovolj, dokler ...

4

evangeljski namig
Kristjan in evangelist, to je eno in isto

6

pogrnjena miza
Pet prič z Golgote

8

besede modrih
Kdo je največji?

12

Gospodova tolažba
Bitka v naših mislih

14

poživitev duše
Dve cvetlici

17

Gospod je moj pastir

Deloholik

18

prepolna čaša

Maziljenje

20

prave steze

Kje prebiva Bog?

24

v Gospodovi hiši

Naši konflikti

26

na zelenih pašnikih

Prava pravičnost

30

olje maziljenja

List iz šolskega zvezka

34

Peter Golob,
doktorski študent na Teološki fakulteti v Ljubljani in urednik revije Vode počitka

Jezus ni dovolj, dokler ...

Kolikor poznam svetovno zgodovino, je bil Jezus edini, ki je delal še po svoji smrti. Ob tem se mi spontano porodi misel, da kot tak predstavlja idealno rešitev za nacionalno gospodarstvo in državno pokojninsko blagajno. Namreč po svetopisemskih zapisih sodeč (Jn 21,1-22) je po svoji smrti in vstajenju obiskal sedem svojih učencev, ko so ti opravljali svoje poklicno delo v ribištvu, in jim pomagal, da se niso žalostili ob praznih mrežah, ampak veselili nenadejanega ulova. Pripravil jim je še hrano in se po končanem obroku z njimi pogovoril o bistvenih življenjskih vprašanjih, ki so jih trla tisti čas. Danes bi rekli, da je na nek način opravljal pastoralno službo, zraven pa še vse ostalo, s čimer si je znal pridobiti svojo naklonjenost do učencev.

Si predstavljate: nekdo, ki smo ga prejšnji teden pokopali, danes pride k nam v službo in nam pomaga in se z vsakim posebej pogovarja in gre s tabo na

sprehod? In ti ga vprašaš, zakaj in čemu in kdaj in kako, in on ti vse lepo razloži. In potem njemu, ki je dal že nekaj skozi, zaupaš svoje težave in dileme in stiske in bolečine, in on ti odvrne: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« »Kul ...«

Nekaj časa bi najbrž bil vsak navdušen, potem pa bi šel naprej »lovit ribe« oz. delat, kar pač ve in zna. Na nekoga bi takšna izkušnja delovala trajno in bi zaznamovala celo njegovo življenje, na drugega pa ne. Odvisno od karakterja in osebnosti. Morda bi si hoteli pridobiti naklonjenost takšne osebe, ki je preživela smrt. Trudili bi se, da bi ji ugajali, da bi se čim več z nami družila, da bi nas drugi opazili, da bi nekaj od te »aventure« imeli tudi mi. Pretvarjali bi se, da imamo od te osebe veliko koristi in da nam druženje z njo vzbuja ugodje in bi hoteli z lepimi navadami pokazati, da nam veliko pomeni. Kar naporno ...

Takšne osebe, ki bi preživela smrt in bi to na vse možne načine dokazovala, bi se kdo lahko tudi kmalu naveličal. Saj bi se bilo lepo pogovarjati o pomembnih stvareh in reševati notranje in zunanje konflikte, vendar treba je živeti, delati in ljubiti, in vprašanje je, če bi nam bila ta oseba tukaj in sedaj v pomoč. Jezus sam po sebi na učence v kriznih trenutkih ni imel veliko vpliva. Čeprav jim je izkazoval naklonjenost na vse mogoče in nemogoče načine, pa so ga nenazadnje vendarle zatajili in obupali nad upanjem, ki jim ga je vzbujal s svojim življenjem. V splošnem evangeliji, kot jih laični bralec

lahko razume, prikazujejo Jezusa kot pozitivno osebo, ki pa mu žal ni uspelo takšnega narediti še človeka. Že res, da mu je uspelo prepričati svoje učence, da so bili poleg, ko je odšel v nebo, ampak kdo pa ne bi hotel prisostvovati takšni atrakciji? In če bodo tam vsi moji dobri znanci in prijatelji, bom tudi jaz ...

Jezusovi privrženci so se zavzemali za marsikaj, ne samo za »Jezusovo stvar«. Nekateri so namreč dvomili (Mt 28,17), kljub vsemu so ostali trdosrčni in neverni (Mr 16,14), bili so vznemirjeni in prestrašeni (Lk 24,37a), labilni (Lk 24,38), imeli so privide (Lk 24,37b), imeli so grandiozna politična pričakovanja (Apd 1,6), bili so konfliktni (Jn 21,21) in versko blazni obrekljivci (Jn 21,23). Danes bi jih zdravniki morda diagnosticirali kot bolnike z duševnimi motnjami kot so paranoja, shizoidnost, antisocialnost, manija, obsesivnost, histeričnost, depresija, paničnost, fobija, melanholija, hipohondrija, morda borderline in še s katerimi drugimi razno raznimi osebnostnimi motnjami. Skupna točka vseh iz krogov blizu Jezusa je bila čustvena neuravnovešenost. Razpeti so bili med najbolj protislovnimi notranjimi občutki, mislimi in motivi. Strokovno rečeno, kazali so znake hude ambivalence: strah in veselje (Mt 28,8), beg in fobije (Mr 16,8), žalost in jok (Mr 16,10) ter duševna otopelost (Lk 24,41) na eni strani in veliko veselje (Lk 24,52) na drugi. Nihanje razpoloženja, kajne ...

Jezus očitno niti svojim najbolj zvestim

privržencem ni dal dokončnega življenjskega odgovora. Jezus sam po sebi ni predstavljal rešitve osebnih dilem, stisk, problemov, ampak jih je svojim najbližjim kvečjemu nehote še povečal. Jezusu ni uspelo v človeku vzbuditi notranjega miru in ga postaviti na pravo mesto. Učence ni motiviral za razširjanje njegovega sporočila, ni jih navdušil za javno nastopanje. Ni jim ponudil tolažbe, ki bi trajno spremljala njihove bridkosti. Ni jim pojasnil, kako naj sprejemajo prave življenjske odločitve. Ni jim razložil, kako naj zberejo dovolj volje, da bi se lahko držali moralnih etičnih vrednot. Ni jim dal tega, česar niso imeli, notranje stabilnosti in jasnih življenjskih ciljev. Ni jim dodelil konkretnih nalog in jih obenem usposobil za njihovo izvajanje. Ni jim dal konkretnih praktičnih napotkov kako živeti, delati in ljubiti, niti razuma za strumno vsakodnevno ločevanje med tem, kaj je prav in kaj narobe, kaj je dobro in kaj slabo, kaj je zemeljsko in kaj nebeško. Jezus kot božja in hkrati človeška oseba, ki je vstala od smrti, ni bila sposobna seči človeku v notranjost in ga prenoviti in spremeniti...

... **dokler** se niso zgodile binkošti, *aleluja in heureka* človekovega čakanja, ki so ključni moment, odločilna točka in velika prelomnica. Ko je sam Bog Oče asistiral in interveniral z: »Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost.« (Ezk 36,26)

Kakor apostolom tako naj se binkošti zgodijo vsakomur. Tedaj bo Jezus dovolj.

dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik iz Novega mesta, superintendent Evangelijske Cerkve v Sloveniji in profesor na protestantski Teološki fakulteti

Kristjan in evangelist, to je eno in isto

»Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se osoli? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo ...« (Mt 5,13)

Mislim, da kot kristjani vemo, da smo odgovorni za ta svet in za njegovo evangelizacijo. Danes temu rečemo »nova evangelizacija«. Kristjan in evangelist, to je eno in isto. **Vsak vernik s Svetim Duhom je misijonar, vernik brez Svetega Duha pa je misijonsko polje.** (Billy Graham)

Kristjani imamo poslanstvo. Zavzemati se moramo za boljši svet. Da smo luč in sol. Toda juho se lahko tudi presoli. Takrat ni le neokusna, ampak celo neužitna! Zato je treba poznati pravo mero. Včasih kdo

lahko več naredi za ta svet in za odrešenja ljudi, če tih in na samem moli v svoji sobici, kot če se gre neko brbljavo, teatralno krščanstvo, brez sadu in del ljubezni, brez prave luči in soli.

Nekatere Cerkve in nekateri kristjani so evangeljsko oznanilo presolili s svojimi agresivnimi, glasnimi, bučnimi in vsiljivimi parolami, frazami, reklamami, diskusijami in idejami ... Še več, s svojimi cerkvenimi nauki, dogmami, odvečnimi zapovedmi, ki utesnjujejo duha in srce, spreminjajo lepoto krščanstva v nevzdržno rutinsko in rigorozno legalistično religijo, ki je nepri-kupna in jo je nemogoče izpolnjevati in po njej živeti. Takšni nam radi »solijo pamet«, namesto da bi se učili od Jezusa, in bili sol svetu.

Ne pozabimo, da Jezus pravi, naj smo sol zemlje, in to v pravi meri in količini, da bo naše krščanstvo takšno krščanstvo, ki drugim daje apetit po njem.

Še ena napaka je, ki jo lahko naredimo. Jezus ni rekel: »Vi ste sladkor zemlje.« Nekateri Cerkve in posamezniki so evangelij toliko »pocukrali«, da ni več konzervans. Je le trenutek lagodja in vzhičenosti, vendar brez trajnosti, okusa in prave vrednosti.

Drugi spet namesto soli svet poprajo s svojimi rigoroznimi pravili. Tak evangelij je pekoč ali pa grenak, ne pa slan. Jezus ni rekel, da smo poper ali pa pelin zemlje, ampak sol. Tako kot sol sodi v hrano, tako kristjani sodimo v ta svet.

Teško pa je najti pravo mero. Zato potrebujemo Božjo modrost. Sporočilo je jasno: Kristjani se ne smemo zapreti v svoj svet, v geto, v izolacijo, kajti sol je koristna samo, če se pomeša z drugo hrano. Moramo biti kristjani v svetu, ne pa od tega sveta.

Če se bo Cerkev s svojim duhovnim poslanstvom povlekla iz javnega življenja v zaprte cerkve k oltarjem, se bo svet brez evangeljske soli pokvaril, posebno današnji, ki je sekulariziran. Če se bo luč evangelija dala pod mernik, pa bo svet v temi.

dr. Daniel Brkič

Pet prič z Golgotе

*»Ob šesti uri se je stemnilo po vsej deželi do devete ure. Okrog devete ure je Jezus zavpil z močnim glasom: 'Elí, Elí, lemá sabahtáni?' to je: 'Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?' Ko so nekateri, ki so tam stali, to slišali, so govorili: 'Ta kliče Elija.' Brž je stekel eden izmed njih, vzел gobo, jo napojil s kisom, nataknil na trst in mu ponujal piti. Drugi pa so govorili: 'Pústi, poglejmo, če ga pride Elija rešit!' Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha. In glej, **zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal. Zemlja se je stresla in skale so se razpočile. Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so zaspali, je bilo obujenih. Po njegovi obuditvi so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se prikazali mnogim. Ko so stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, videli potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in govorili: 'Resnično, ta je bil Božji Sin!'**« (Matejev evangelij 27,45-54)*

Kalvarija je kraj soočenja Božjega srda in kazni z Božjo ljubeznijo in opravičenjem.

Gre za zločin nad samim Bogom. Zločin nad pravico. Nad človečnostjo. Veliki

petek je opomnik moderni demokraciji, da se vsaka krivična montaža, vsak ponarejen proces, ki je proti človeku in človekovim pravicam, slej ko prej konča v zmagi velikonočnega jutra vstajenja.

Na Golgoti so se srečali trije tedanji svetovi: judovski, rimski in grški. Tam so se soočili osvajalci kot zmagovalci in podjarmljeni kot poraženci.

Tam so bili duhovniki in običajni verniki, prijatelji in nasprotniki, žalovalci in zasmehovalci, moški in ženske, vojaki, sodniki, vodje političnih strank, bogataši, revni, intelektualci, preprosti, dvorjani, berači, služkinje in razbojniki. Vse to sodi h Kristusovem križu.

Vsi so bili osupli in vsi so bili prestrašeni. Vsi imajo pomisleke in razmišljajo samo eno: »Če si res Božji Sin, kot trdiš, in če si res to, kar Sveto pismo govori o tebi, gotovo imaš nek dokaz, da je to resnica ...«

Evangelist Matej je pritegnil našo pozornost ravno s tem, da odgovarja na naše pomisleke, ali je Jezus Kristus na Golgoti zares Božji Sin? Zato opiše pet nenavadnih čudežev, ki jih Bog pokliče za priče, ko smo mu sodili.

Prva priča je sonce.

»Ob šesti uri se je stemnilo po vsej deželi do devete ure.« Tri ure teme. In to ravno opoldan, ko je sonce v zenitu.

Človek – morilec je obesil Boga na vislice in mislil, da je dobil bitko. In ravno takrat,

ko je človek v svojem ošabnem srcu pomislil, naj mu da Bog znak, je Bog poklical prvo pričo, sonce. Ko se je njegov Sin rodil, je postavil na nebo novo, nenavadno zvezdo, ko pa je njegov Sin umiral, pa je skril z neba sonce.

Sonce stalno sveti z močjo 380 milijon bilijonov bilijon vatov. Ni šlo za mrk, kajti v času judovske pashe je vedno poln mesec, zato ni moglo priti do naravnega sončnega mrka. Mrak bi pokril le določen del zemlje.

Tri dolge ure so bili ljudje v strahu, grozi in trepetu, in to sredi belega dne. Judje so se gotovo spomnili zgodb, ki so jih za vsak praznik slišali: *»Tedad je Gospod rekel Mojzesu: »Iztegni roko proti nebu in tema naj pride nad egiptovsko deželo ... In po vsej deželi je bila tri dni gosta tema ...« (2 Mz 10,21-22)* Kot odlični poznavalci Pisma so tudi vedeli, kaj piše v preroku Amosu: *»Tisti dan se bo zgodilo, govori Gospod Bog: storil bom, da bo sonce zašlo opoldne in zatemnil bom zemljo pri svetlem dnevu.« (8,9)*

Evangelistu Mateju, ki je Jud, gre za preroško izpolnitev Pisma. Gre za simboličen opis, da je pravi Mesija tu. In ni jim spregovorilo. Niso se pokesali.

Druga priča je pretrgano zagrinjalo v templju.

»In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal ...«

Zagrinjalo je v templju delilo sveto od najsvetejšega. Bilo je debelo in močno

tkano platno kot zaščita, neke vrste straža, kajti nihče ni smel vanj vstopiti, razen veliki duhovnik, pa še on le enkrat na leto, na spravni dan.

Evangelist Matej sporoča, da je nastopil čas prostega, svobodnega vstopa v popolno Božjo prisotnost in svetost – po Jagnjetovi krvi. Če bi se v zagrinjalo zagnal vol z volovsko vprego, bi težko naredil razpoko. Tako je bilo stoletja. Nihče ni smel stopiti na drugo stran. Nobena zunanja svetloba ni nikoli vanj prodrla, kajti tisti prostor je pripadal drugemu svetu. V celotni zgodovini je stopilo za zagrinjalo le kakih 50 velikih duhovnikov in še oni so s tem tvegali življenje.

Tam ni stopil niti Mojzes, ne Elija, pa David in Salomon ... Celo Jezus ne. Ampak na prvi veliki petek se je – nepričakovano – zagrinjalo raztrgalo do tal in vstop je bil prost. Kakšno duhovno znamenje! Zagrinjalo je stoletja svarilo, naj si nihče ne drzne vstopiti v najsvetejše. Nenadoma pa je povsem drugače: *»Vstopite, vsi grešniki. Ostanite tu, koliko dolgo hočete. Ne boste umrli, ker namesto vas umira na križu Božji Sin. On plačuje vašo krivdo.«*

»Bratje, ker imamo zaupnost, da po Jezusovi krvi stopamo v svetišče, in sicer po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, to je skozi svoje meso.« (Heb 19,19-20)

»Zdaj pa ste v Kristusu Jezusu vi, ki ste bili nekoč oddaljeni, postali po Kristusovi krvi

bližnji. Kajti on je naš mir, on, ki je iz obeh napravil eno, s tem da je podrl steno pregrade ... odpravil postavo zapovedi v predpisih... in nas po križu spravil.» (Ef 2,13-14)

Bog sam je poskrbel za čudež, za pričo, ki je spregovorila, a niso verovali. Čudeži ne pomagajo, če ni srce pripravljeno verjeti.

Tretja priča je zemlja, ki se je stresla in skale, ki so se razpočile. (51b)

Gre za opis apokalipse: sonce otemni, zemlja se trese, skale pokajo, grobovi se odpirajo... Ta zapis ima samo Matej. Judje so namreč verjeli, da se bo ob pojavitvi Mesija stresla zemlja in da bodo mrtvi vstali. O tem govorijo preroki Ezekiel, Izaija, Daniel, Amos ...

Nedolgo smo bili priča enemu večjih potresov na Japonskem. Celo zemlja se je premaknila s svoje osi in v takšnem položaju bo tudi ostala. Zato se je celo dan skrajšal. Zamislimo si težo našega planeta – le kdo bi ga premaknil?

Nekaj dni pred tem je Jezus slavnostno vstopil v Jeruzalem. Vpili so: »Hozana, blagoslovljen ...!« Nekateri farizeji iz množice pa so rekli: »Učitelj, pograjaj svoje privrženca, naj vendar utihnejo, naj ne vpijejo, da si kralj ...« Jezus pa jim je rekel: »Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili!« (Lk 19,40)

Vsi so utihnili. Neka posebna tišina je ležala nad deželo. Strah pred rimskim križanjem. Edini glas, ki se je dvignil proti zločinu na Golgoti, je bil glas križanega razbojnika, ki je prosil za odrešenje svoje duše, in drugega, ki se je norčeval. Kje so bili zdaj vsi Jezusovi junaki? Množice, ki jih je nasitil, ko so bili lačni v puščavi? Pa ozdravljeni slepi Bartimaj? In Zahej? Kje je bil Andrej, Peter, Natanael...?

Vsi so utihnili v strahu pred človeško močjo, zato je Bog poklical za naslednjo pričo kamenje, ki je spregovorilo. Tako kot je Jezus napovedal: »Če utihnete, bo kamenje spregovorilo.« Pokale so skale, zemlja se je tresla. Grmelo je, bobnelo je. Ljudje so bežali na vse strani, a nihče se ni pokesal. Zaman čudeži, če ni odločitve po spreobrnjenju.

Četrta priča so odprti grobovi.

»Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so zaspali, je bilo obujenih. Po njegovi obuditvi so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se prikazali mnogim.«

Tudi s tem se je spolnilo Pismo. *»Mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili.« (Dan 12,1-2) »Zato je rečeno: Povzpel se je na višavo, ujete peljal ujetnike, dal je darove ljudem. (navedek iz Ps 68,19) Kaj pa pomeni beseda Povzpel se je, če ne to, da se je prej spustil v spodnje kraje zemlje? On, ki*

se je spustil, je isti, ki se je vzdignil čez vsa nebesa, da bi napolnil vse.» (Ef 4,8-10)

Golgota je obrodila prvi pridelek. Daritev ni bila zaman.

V celi stari zavezi so bili samo trije ljudje obujeni od mrtvih, trije v času Jezusovega delovanja, dva pa v Apostolskih delih. Skupaj torej samo osem oseb. Dve osebi pa sta smrti ušli, Enoh in Elija.

Ampak zdaj nastopa Gulgota, ki lomi verige smrti. Križ odpira grobove. Matej v svoji duhovni slikovitosti zapiše, da se to ni zgodilo v kakem zakotju. Odprti grobovi so znak izpolnitve: »Mesija je tu! Božje kraljestvo je tu!« Sveti, ki so prišli v sveto mesto, so za Jude starozavezni Božji ljudje, o katerih beremo v 11. poglavju Pisma Hebrejcem.

Kljub temu se niso pokesali. Jezus pravi: Tudi če mrtvi vstanejo, ne bodo verovali ... Imajo namreč Pismo – preroke in Mojzesa – ki se oznanja v domači sinagogi, a tudi tam ne poslušajo. In po vsem tem se je čez tri dni odprl še Kristusov grob, a vseeno niso verovali. Pa še prikazoval se je.

Peta priča je izjava rimskega stotnika.

»Ko so stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, videli potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in govorili:

'Resnično, ta je bil Božji Sin!«

Vojaki so korakali po vseh prestolnicah tedanjega imperija. Bili so močni, ponosni in hrabri. Ta stotnik (in njegov eksekucijski vod) ni videl nobenega Jezusovega čudeža in ni slišal nobene njegove pridige. Prepričala ga je Jezusova ljubezen in njegov duh odpuščanja. Drugi so umirali drugače. Preklinjali so. In to toliko, da so jim običajno odrezali jezik. Tudi razbojnik ob njem je preklinjal. Jezus pa je bil tako drugačen. Drugačen kot so njihovi poganski bogovi – božji sinovi.

Kakšna priča, da en pogan izreče takšno priznanje. Njegova beseda je imela težo. To so slišali tudi drugi. Ampak niso se zmenili za to.

»Resnično, on je Božji Sin!« Stotnik je izrekel prvo izpoved vere. Se mu boš pridružil? Čudež Božje ljubezni na Golgoti je največji čudež, ki spremeni življenje. Resnični zgodovinski zapis govori o francoskem kralju Ludviku, ki je slišal, da se je v neki pariški cerkvi prikazoval Jezus. Ljudje so se gnetli in zgrinjali v množicah, da bi videli čudež. Tudi kralja so povabili. On pa je odgovoril: »Naj gredo tisti, ki ne verjamejo. Jaz bi, če bi tudi videl živega Kristusa, takoj spustil svojo glavo in zatisnil svoje oči.« Njegovi svetovalci so ga vprašali, zakaj bi tako ravnal. On pa jim je odvrnil: »Zato, da mi ne propade nagrada za mojo vero!«

Kdo je največji?

Ludwig Schneider, nemški novinar, pisatelj, urednik revije »Izrael danes« (nem. Israel heute)

Kdo je največji?

Jezus je bil s svojimi učenci ob Galilejskem jezeru. Učence so vprašali, ali tudi Jezus plačuje tempeljski davek. Da ne bi vzbudil zgražanja, Jezus pošlje Petra, naj ujame ribo in v njenih ustih – pozneje je bila poimenovana »Petrova« riba – najde kovanec, s katerim plača tempeljski davek. Tedaj se pojavi vprašanje, kdo izmed učencev je največji, kajti zakaj je bila ravno Petru poverjena naloga, da ulovi to čudežno ribo?

Učenci so imeli povsem različne karakterje. Peter se je hitro navdušil in takoj razočaral. Matej je bil tih opazovalec. Jakob in Janez sta želela biti ministra v Božjem kraljestvu. Filip je prišel iz grško obarvane Betsajde. Natanael je bil pravični fanatik, Tomaž notorični dvomljivec in Juda kot blagajnik družbe hazarder (Mk 3, 13-19). Tako je

bilo med učenci dovolj možnosti za medsebojna trenja.

Pa danes? Pri skupinski fotografiji vsi kot složni bratje držimo glave pokonci. Ko pa fotografijo gledamo kasneje, si mislimo: »Joj, kako star je videti ta« ali pa »Kaj je ta pravzaprav napravil za Božje kraljestvo?« ipd. Vendar si kljub temu še naprej pridigamo, kako nizkotno je razmišljati: »Jaz sem največji«. Tudi jaz včasih mislim: »Jaz sem največji!«. Zaradi tega se sramujem. In ponižno priznanje te prevzetnosti me spet naredi ponosnega. Ta ponos pa mi kaže, da v resnici nisem tako ponižen, kot se delam. Kakorkoli, zahvaljujem se Bogu za mlado gardo, ki me je kot veterana nadomestila in sedaj polni dvorane cerkvenih srečanj.

Vendar učenci so se še vedno prepirali, kdo med njimi je največji. (Mt 17,24-27; 18, 1-5).

Zdaj pa je Jezus vzel otroka in rekel: »Če ne postanete kakor otroci, ne boste videli Božjega kraljestva.« Prosim, ne razumite napačno: ne smemo biti nezreli kot otroci, ampak le otroško nepokvarjeni.

Spomnim se pravlјice o Cesarjevih novih oblačilih. Odrasli, ki so mislili le na kariero, so rekli, da ne bi izpadli neumni: »Oblačila kralja so lepa!« Dokler ni nek otrok zaklical: »Cesar je vendar nag!«

Kje so Božji otroci, ki si upajo reči: »Bogoslužje je bil samo goli šov.« Če se vsi glasno veselijo, se veselimo tudi mi,

saj ne smemo izpasti neduhovni. Film Skoraj najboljša prijatelja razkrinka tabuje spodobnosti. Nekemu hromemu milijonarju želijo na steno obesiti eno umetniško poslikavo, čeprav je na platnu moč videti le rdečo packo. Nakar njegov negovalec, ki ga imajo za nekulturnega, pa še temnopolt je, bruhne v smeh: »Za to krvavenje iz nosu bi vi plačali 30.000 dolarjev?«

Kako se lahko zgodi, da se ljudje pustijo tako hitro prevarati? Ker želijo biti večji od drugih! Ker želijo na primer pokazati, kako domači so v umetnosti. Žal pa se lahko tudi kristjani v cerkveni hierarhiji ali v hierarhiji katerekoli skupnosti lažje

povzdignejo, če blefirajo – dokler se nek otrok ne oglasi in reče: »Moj oče v resnici ni tako pobožen, kot pridiga!« Ta od Boga poslani »otrok« je pravo prebujenje, ki vsako pobožno hinavščino nadomesti s pravim Božjim delovanjem. Ravno za to molim!

Kogar je resnično poslal in pooblastil Bog, ve za svojo nemoč in zato ne trdi, da je največji, ampak ve, da se ima za vse dosežke, ki jih pripisujejo njemu, zahvaliti le Božji milosti.

Prevod: Vida Derganc
Izrael danes (Israel Heute), april 2012

Sheryl Carlson, evangelijska misijonarka in pastoralna delavka v Sloveniji

Bitka v naših mislih

Ves teden nam svet prihaja naproti z vprašanji, skušnjavami in dvomi. Sovražnik le-te izkoristi, da nas na različne načine zasušnji – s tesnobo, depresijo in celo samomorom. Satan ve, da je bitka za naš um eno izmed najbolj učinkovitih orožij. Ve, da naše misli vplivajo na naše razpoloženje, čustva, odločitve, obnašanje in tudi na naše fizično, psihično in duhovno zdravje. Ni presenetljivo, da se tudi najmočnejši in najbolj krepki med nami izmučijo.

Pogosto ne vidimo resničnega izvira naših problemov, zato za naše frustracije, jezo ali depresijo krivimo naše okoliščine, kot so stresne delovne situacije, sodelavci in družinski problemi. Vendar bi bili bližje resnici, če bi rekli:

- moje misli mi povzročajo stres,
- zaradi svojih misli sem obupan, ali
- moje misli mi jemljejo vso radost.

V našem umu se odvija veliko duhovnih bitk. Zmagaš ali pa izgubiš. Satan se s svojimi lažmi zelo učinkovito bori proti resnici v naših mislih. Adam in Eva sta grešila, ker sta verjela in se ravnala po njegovi laži. Vse od padca človeštva naše misli zelo enostavno odtavajo stran od Božjih resnic in sprejmejo hudičeve laži. Satan naše misli dnevno zalaga z lažmi, ki jih lansira preko:

- naše kulture,
- izobraževalnega sistema,
- medijev in zabave,
- zgrešenega religijskega sistema in sistema verovanja
- ter preko grešnih želja in poželenj.

Ko smo bili odrešeni, je Bog v nas začel proces obnove našega uma, da bi le-ta postal takšen, kakršnega je Bog ustvaril na začetku. Ta obnova je proces, ki traja celo življenje. Postopoma se spreminjamo in postajamo podobni Kristusu, ko podredimo naše misli Kristusovi oblasti.

Toda Satan še naprej seje svoje laži, ideje in skušnjave v naših mislih, da bi se obrnili stran od Boga in ponovno postali njegovi sužnji. Zato moramo biti aktivni v tej bitki v naših mislih! Želeti si moramo resnice! Moliti moramo!

Veliko kristjanov se ne zaveda ali pa ne razume te bitke med temo in lučjo, ki se odvija v njihovih mislih. Predvidevajo, da so njihove misli samo odsev njihove resnične narave in da so nemočni, da bi karkoli spremenili. Toda Sveto pismo uči drugače. Vse misli ne izvirajo iz tebe –

nekatero od njih so laži, ki jih je pripeljal hudič.

Ali kdaj razmišljaš kaj podobnega:

- Bogu ni mar zame.
- Nikoli mi nič ne uspe.
- Te neprijazne misli so v meni samo zato, ker sem slaba oseba.
- Bogu se gnusim, ker nimam vere.
- Če bi me Bog res ljubil, ne bi dopustil, da bi se mi to zgodilo.
- Nikoli se mi ne zgodi nič dobrega.
- Ujet sem v tej brezupni situaciji.

- Bolje bi bilo, če bi bil mrtev.
- Bog mi ne bo mogel nikdar odpustiti tega, kar sem storil.
- Sem kdor sem in nikoli se ne bom spremenil.

Laži, laži! Same laži!

Od kje prihajajo vse te laži? Možnosti je več:

- od sveta okoli nas,
- iz naše grešne narave,
- iz naše družine ali od prijateljev
- ali pa naravnost od hudiča.

V resnici ni pomembno, od kod prihajajo te laži. Satan jih rad uporabi zoper nas, ker imajo moč, da nas uničijo. Ko se odločite verjeti tem lažem, satanu ponudite trdna tla oziroma mesto v vašem življenju, s katerim lahko upravljate. S tega mesta v vaših mislih vas lahko zavede in odvrne od Boga, izkrivi vaše misli in škoduje vašemu odnosu z Jezusom.

Kako to vidimo v naših življenjih? Kot primer – kaj naj bi naredili, če se jutri zjutraj zbudite v mislijo: »Nihče me nima rad in nikomur ni mar zame.« Najprej morate misel prepoznati kot laž in ne kot resnico! Ko misel spoznate za lažno, imate dve možnosti:

- Lahko kar naprej razmišljate o tem in si jo ponavljate ter igrate z njo, da zraste v nekaj večjega: »Vem, da me nihče nima rad, ker me je ta oseba narobe razumela in ker se je tista oseba do mene vedla tako.« Po nekaj minutah boste prepričani, da vas nihče nima rad.
- Lahko pa zavrnete to misel, ker je laž!

Kot verniki ne bi smeli sprejeti vsake misli, ki se znajde v naši glavi, enako kot ne udejanjimo vsake ideje. Misel lahko v naši glavi ostane le, če ji dovolimo. Primer: Kaj bi naredili, če bi se vam v glavi pojavila misel, da ubijete svojega sodelavca? Najbrž bi misel takoj zavrnili kot laž, ki prihaja od hudiča, in ne bi več razmišljali o njej. Ni greh, če se takšna strašna misel pojavi v vaši glavi. Vendar je greh, če pustite, da tam ostane.

Zakaj v trenutku zavrnemo laž, ki pravi, da je umor našega sodelavca dobra ideja, a ne zavrnemo laži, ki trdi: »Nihče me nima rad«? Obe laži ubijata. Obe imata isti izvor. Prva bi lahko ubila vašega sodelavca, druga pa bo ubila vas. V trenutku, ko prepoznate laž, jo morate zavrniti. In končno, nadomestiti jo morate s svetopisemsko resnico! Mnogo kristjanov je preveč pasivnih glede svojih misli!

Izzivam vas, da se spomnite težkega ali depresivnega časa v svojem življenju. Ali je bila prisotna laž? Kadar se nam zgodijo grozne stvari, takrat sovražnik rad izkoristi priložnost, da doda svoje laži. Zavedati se morate, da sovražnik vaše duše ni pasiven, zato morate biti ves čas na straži.

Kako lahko to storimo? Eden izmed enostavnih načinov je, da dnevno molimo Psalm 19,15: *»Naj ti bodo v veselje izreki mojih ust, premišljanje mojega srca pred tvojim obličjem, Gospod, moja skala, moj rešitelj.«*

Ko molimo in prosimo Boga, da bi imeli nadzor nad svojimi besedami in mislimi, je manj verjetno, da nas bo sovražnik zavedel s svojimi lažmi. Zato je ta preprosta molitev naša prva obramba v bitki, ki se pogosto odvija v naših mislih. Ne smemo biti pasivni, ampak aktivni v bitki zavračanja sovražnikovih laži.

Prevod: Marija Hrovat Sladič

Marija Barborič

Dve cvetlici

Ob poti, kjer se je sprehajalo veliko ljudi, sta rasli dve cvetlici. Ena je bila zelo lepa. Njen cvet se je bohotal v vsej lepoti. Bila je čudovite nežne barve. Vsak, ki je šel mimo, jo je občudoval. Bila je krasen cvet, tako ponosna na svojo lepoto. Vsak, ki je šel mimo, je že stegnil svojo roko, da bi jo utrgal, pa se je premislil. Hotel je, da bi pogled na ta čudoviti cvet še koga razveselil in osrečil.

Malo stran, od te lepe cvetlice, je bila še druga cvetlica. Ne cvet – samo bilka. Preblizu poti je bila. Mnogi, ki so hodili po tej poti, so jo pohodili. Bila je tako žalostna, sključena, polomljena. Komaj se je dvignila, zopet je bila pohojena. Žalostna in strta je zrla v nebo. Nihče ni videl bolečine v njej. Nihče je ni pogledal, le pohodil. Bila je neopazna, nezanimiva. Želela je biti lepa kot tisti cvet, ki ga je vsak občudoval. Bila je strta, zlomljena, obupana. Ni se mogla razcveteti in mimoidoče razveseljovati. Želela si je umreti.

Toda, nekdo jo je videl. Stvarnik je videl in se ozrl na njeno bolečino. Prišel je dan, usoden za obe. Zopet je bil lep sončen dan in veliko sprehajalcev. Mnogi so zopet občudovali

ta čudoviti cvet in mnoge roke so se stegovale, da bi ga utrgale. Ponosna, da so jo občudovali, ni pomislila, da tudi njo lahko doleti konec.

Zopet se nekdo ustavi, jo opazuje, stegne roko in jo utrga. Ogleduje ta cvet, bil je tako lep. Ko tako hodi naprej, jo ogleduje in se veseli, ker ima tako lep cvet. Ko tako ogleduje in se veseli, naenkrat opazi, da izgublja na lepoti. Usiha. Postaja vse bolj uvela, vse bolj nezanimiva. Odvrže jo proč in gre naprej.

Zopet pride nekdo, se ustavi, ogleduje, kje bi bil ta čudoviti cvet. Ni ga našel. Ko tako išče, opazi drugo bilko. Skloni se in jo ogleduje. Vidi, kako je polomljena, pohojena. Zasmili se mu in razmišlja, le kakšna bi bila, če bi se lahko razcvetela.

Previdno, da jo še bolj ne uniči, jo izpuli, vzame domov in posadi na svoj vrt. Vsak dan jo neguje, ogleduje in se sprašuje, le kakšen bo njen cvet. In nekega dne, ko pride na svoj vrt, zagleda prečudoviti cvet. Strmi in ne more verjeti. Iz tiste bilke, umazane, polomljene, je nastal tako krasen cvet. Cvetlica je bila presrečna, ko je gledala svojega rešitelja, kako jo občuduje. Pozabila je na vse bolečine. Le za trenutek jo je žalost obšla, ko je pomislila na tisti drugi cvet, kako je končal. Bo tudi ona tako? Ne!

Tu je nekdo, ki jo ima rad in se veseli njene lepote. Ve, da je varna. Da je vsajena na prekrasen vrt, kjer tujec nima dostopa.

Neznani avtor

Deloholik

Značilnosti deloholika
Kot drugi »holiki« je tudi deloholik v nevarni odvisnosti. V tem primeru gre za odvisnost od dela, kariere, saj deloholiki verjamejo, da so oni edini, ki lahko delo opravijo pravilno. Brez te konstantne osredotočenosti se deloholik sam sebi zdi, da je neuspešen ali ničvreden. Pogosto je to znak negotovosti ali nepravilno postavljenih življenjskih prioritet.

Deloholiki bodo preživeli večino časa na delu ali pa bodo delo celo nosili s seboj domov. Pogosto ne bodo imeli veliko časa za svoje osebno življenje, torej za družino, hobije ali sprostitev. Živeti uravnoteženo ni njihova želja, vendar pa je ravnovesje potrebno za mentalno, fizično, duhovno in čustveno zdravje.

Kako najti ravnovesje

Najprej se ustavi in poglej svoje življenje. Ali žrtvuješ druga področja svojega življenja zaradi časa in pozornosti, ki ju posvečaš delu? Če je prizadevanje za kratkotrajni finančni cilj bolj pomembno kot zagotavljanje dolgotrajne zveze s tvojim partnerjem in otroki, moraš premisliti o svojih prioritetah. Seveda si boš morda rekel, da delaš zato, da zagotoviš svoji družini vse, kar je nujno za

življenje. Vendar bodi iskren, ali si prizadevaš za ravnovesje med vsemi stvarmi? Ravnovesje je namreč ključnega pomena.

Tukaj je nekaj priporočil, kako doseči ravnovesje:

- Postavi meje času in pozornosti, ki ju posvečaš svojemu delu.
- Rezerviraj si kvaliteten čas za zasebne odnose in razvedrilo.
- Sooči se s strahom pred neuspehom in s svojim občutkom negotovosti – govori s svojim duhovnikom ali svetovalcem.
- Definiraj svojo lastno vrednost skozi perspektivo Boga, ne menjaj ga z idoliziranjem sebe ali svoje kariere.
- Uporabi svojo kreativnost za dosežke, ki niso povezani z delom, ampak s kakšnim hobijem.
- Bodi pozoren na potrebe svoje družine in prijateljev.
- Začni telovaditi – plavaj, pešachi ali pojdi v telovadnico.

Ko smo fizično, mentalno, duhovno in čustveno uravnoteženi, ima to na vse, kar delamo, vpliv. Boljši smo v službi, bolj uživamo v manj stresnih odnosih z našimi ljubljenimi in končno tudi bolj uživamo namen in lepoto življenja, ki nam ga je pripravil Bog. Saj poznate izraz: »Ustavi se in povohaj cvetje.«

Koristi ravnovesja

Ko dosežemo ravnovesje lažje dosežemo notranji mir, po katerem vsi hrepenimo.

Ne bojimo se negotovosti ali nezaupanja vase. Obrnemo se na Boga in ga prosimo za modrost in smernice. Naš duhovni odnos z njim ne sme biti prezrt.

Tako je tudi Robert vse obrnil na glavo: »Ni važno, kako trdo delam, nikoli ne bom nepogrešljiv nobenemu podjetju, delovni skupini ali delodajalcu nasploh. Nikoli ne bom toliko cenjen, kot bi rad bil. Skoraj sem se ubil s stresom in izčrpanostjo. Je bilo vredno? Tako sem nekaj časa mislil tudi sam. Vendar mi je delo postalo idol in odkril sem, kako se motim. Nisem poznal svojih otrok, moj zakon je razpadal in moje zdravje se je slabšalo. Nato me je nekega dne Bog opozoril, da je zdravje in odnosi z mojo družino in z njim to, kar v bistvu življenje sploh je. Če ne bom začel skrbeti zase,

kmalu ne bom bil več na voljo niti svoji družini niti službi. Če ne bom našel ravnovesja, ne bom imel družine!«

»Ne morem iti nazaj in se dokopati do tega, kar sem pri svoji družini izgubil, vendar zagotovo nočem ničesar več zamuditi. Bog mi je pomagal videti vrednost moje družine in koliko sem jaz pomemben njej. On je tisti, ki izpolni mojo potrebo slišati: »Nenadomestljiv si!« Sedaj tudi vem, da lahko zastavim prioritete svojega življenja zelo narobe; zato sedaj te odločitve prepuščam Bogu. On je zasnoval namen mojega življenja in jaz sem se pokesal, da sem pozabljal na svojo družino in na svojega Boga.«

Prevod: Tabita Jovanović

Marija Barborič

Maziljenje

Blagoslov tistemu, ki spoštuje maziljenje

Še naprej govorimo o Elizeju, ki ga je Bog silno uporabil. Iz Svetega pisma vidimo, da je storil dvakrat toliko čudežev kot njegov predhodnik Elija. Verjetno se tudi vam poraja vprašanje, kot se je meni: Kdo je potemtakem večji, Elija ali Elizej? No, kaj bi vi odgovorili na to vprašanje, kdo je večji? Res je, Elija. Kljub temu, da je Elizej storil še enkrat več čudežev kot Elija, ga nova zaveza ne omenja, medtem ko je Elija v novi zavezi omenjen večkrat. Celo Jezus ga nekajkrat omenja. Zakaj? Ker je tistemu, ki orje ledino, najtežje. Na njem je, kakšen temelj bo postavil. Skozi celotno Sveto pismo vidimo, kako Bog ceni tiste, ki jih je poklical, ki so začeli delo, vztrajali in ostali zvesti v tem delu, tiste, ki so postavili pravi temelj, tiste, ki so goreli za Boga in se trudili dati pravo podobo Boga popačenemu svetu. Spomni-mo se Abrahama, Mojzesa, Samuela, Davida, Danijela idr. Morali so iti v neznano in hoditi po veri. Tudi naša sestra Adela, ki jo je Bog silno uporabil za to, da se je začelo delo v Novem mestu. Tudi ona je orala ledino. Ni poznala naroda, ni znala jezika, ni imela prijateljev in še sama je bila začetnik. Tudi ona je morala hoditi po veri in Bog je storil po njej to, kar lahko sedaj gledamo.

Postavila je pravi temelj in od nas je odvisno, kako in kaj bomo gradili dalje na tem temelju. Tako je tudi Elizej nadaljeval delo, ki ga je opravil Elija.

Zato si poglejmo, kako je blagoslovljen tisti, ki spoštuje Božje služabnike in poskuša olajšati njihovo delo. Sam Gospod Jezus pravi, da ne ostane brez plačila tisti, ki da – četudi le kozarec hladne vode – tistemu, ki je veren. Prebrali bomo odlomek, ki govori o tem.

»Nekega dne je Elizej potoval skozi Šunem. Tam je živela premožna žena, ki ga je pregovorila, da je obedoval pri njej. In kadar koli je potem šel mimo, je zavil tja na obed. Svojemu možu je rekla: 'Glej, spoznala sem, da je tisti, ki se vselej oglasi pri nas, svet Božji mož. Naredimo mu torej zidano gornjo izbico in postavimo vanjo posteljo, mizo, stol in svetilko, da se lahko umakne tja, kadar bo prišel k nam!' Ko je nekega dne prišel tja, se je umaknil v gornjo izbo in tam legel.« (2 Kr 4,8-11)

Božji mož Elizej, ki je opravljal službo preroka, je mnogo potoval, se pravi, da je veliko prehodil, ker takrat ni bilo avtomobilov ali letal. V tistem času so potovali peš ali z oslom. Tako je potoval tudi Elizej. In ko je nekega dne potoval skozi pokrajino Šunem, ga je neka žena povabila na obed. To je storila potem še večkrat. Tako je imela priložnost, da ga je spoznavala in naposled je spoznala, da je to Božji mož. Odločila se je, da ta »blagoslov« zadrži in se je hitro dogovorila s svojim možem, da mu sezidata izbico.

Tako sta naredila sobico in vanjo dala posteljo, mizo, stol in svetilko. Ko je Elizej zopet prišel, se je lahko umaknil v to sobico in si odpočil. Poglejmo si, kaj ta zgodba sporoča nam.

Ta žena je z možem pripravila sobico za Božjega služabnika. Ker je Elizej mnogo potoval, je bil tudi mnogokrat utrujen in se mu je zelo prileglo, da je bil v tem domu tako dobrodošel, da je bil pogoščen, da si je tu lahko odpočil in se pripravil za naprej. Sobica je bila za naše razmere opremljena skromno, vendar je nudila vse, kar je Elizej potreboval. Posteljo, kjer si je lahko odpočil. Mizo, stol in svečnik, da je lahko molil in – danes bi rekli – da si je lahko pripravljaj pridige. Ne vem, ali se je žena zavedala, kakšen blagoslov si je priklicala na svoj dom. Vidimo, da je bila takoj blagoslovljena. Žena je bila namreč nerodovitna, Elizej pa ji je napovedal, da bo ob letu rodila sina. In res se je zgodilo. Žena je rodila sina. Kakšen blagoslov! Po nekaj letih, ko je sin odrasel, je zbolel in tudi umrl. Žena je mrtvega sina položila na Elizejevo posteljo in odhitela k Elizeju. Pred odhodom je svojemu možu povedala, da gre k Božjemu možu Elizeju. Začudeno jo je vpraševal čemu, ona mu je mirno pojasnila. Sprašujem se, kako bi mi reagirali v takšni situaciji. Bi res ohranili mir, kot ga je ohranila ta žena? Verjetno bi delali paniko in klicali na pomoč. Ko je Elizej videl, da prihaja Šunemka, je poslal k njej Gehazija, svojega pomočnika, da jo vpraša, če je vse v redu z njo in njenim domom. Verjetno je bil tudi on začuden, da žena prihaja k njemu. Niti Gehaziju ni

razlagala, ampak je pohitela naravnost k Elizeju in se ga oklenila okoli nog. Gehazij jo je hotel odstraniti, Elizej pa mu ni pustil. Rekel je: **»Pusti jo, kajti njena duša je zagrenjena, Gospod pa mi je to prikri in mi ni naznanil.«**

Mnogokrat pričakujemo od pastorja in od drugih Božjih služabnikov, da bi morali vedeti za vsakogar, ki trpi. Pa to ni res. Elizeju je Bog mnogo razodeval, to pa mu je bilo prikrito. Zakaj? Nam ta primer daje jasno sporočilo. Tudi v novi zavezi v Jakobovem pismu je zapisano: **»Če je med vami kdo bolan naj pokliče starešine Cerkve in naj nad njim molijo ter ga v Gospodovem imenu pomazilijo z oljem.«**

S tem, ko je žena prišla k Elizeju, je pokazala svojo vero in zaupanje. Bog želi, da mu verujemo. Zato pravi, če je kdo bolan, naj pokliče starešine Cerkve, da molijo zanj in ga pomazilijo. Je bila žena osramočena? Bog je nagradil njeno vero, njeno zaupanje vanj in dobila je sina zdravega nazaj.

Mnogokrat slišim pritoževanje, da pastor redkokdaj poziva k maziljenju. Jakob pa pravi, naj bolnik sam prosi za molitev in maziljenje. Zakaj? S tem pokaže svojo vero in zaupanje v Božjo besedo, Božjo obljubo, za katero stoji sam Bog. Bog, ki ne laže.

Žena je ohranila mir, čeprav je bila v srcu skrušena. Leta je čakala na tega otroka in zdaj ji je umrl. To je bila njena bolečina in to bolečino je prinesla pred Boga in bila je uslišana. Aleluja!

Pa si pogledjmo še primer iz nove zaveze. Tudi Jezusu so mnoge žene pomagale in ga podpirale s svojim premoženjem. Še posebno se je dobro počutil v domu Marte in Marije. Vedno je rad zahajal v ta dom. Zakaj? Čutil je, da je nadvse dobrodošel. Občutil je toplino doma, bil pogoščen in lahko si je tudi odpočil. Tudi ta dom je bil silno blagoslovljen, ker je Jezusu odprl vrata. In zgodilo se je, da je tudi v tem domu nekdo umrl. Lazar, brat Marte in Marije. Kam so se one zatekle po pomoč? Obe k Jezusu in videle so Božjo mogočnost. Lazar, ki je bil že štiri dni v grobu, je bil obujen, vrnjen Marti in Mariji, ob občudovanju mnogih, ki so bili temu priča. Aleluja! Slava Večnemu Bogu, ki ne pusti osramočenih tistih, ki se ga oklepajo. Tudi ta dom je bil v pomoč Božjem delu. In takih primerov, ki so z veseljem pomagali služabnikom, je še dosti več. Spomnimo se Lidije iz Apostolskih del. Komaj se je spreobrnila in krstila, že je odprla svoj dom Božjim služabnikom. Podobno so ravnali tudi mnogi verniki, ki jih omenja apostol Pavel v svojih pismih. Prosim Gospoda Jezusa, da bi bila tudi Cerkev v Novem mestu odprtega srca za služenje na tak način. Vrnimo se nazaj k Šunemki, ki ji je bila njena gostoljubnost povrnjena.

»Elizej je govoril ženi, kateri je oživil sina, in rekel: 'Vstani in pojdi ti in tvoja družina, in gostuj, kjer želiš gostovati, kajti Gospod je poklical lakoto, ki že prihaja v deželo za sedem let.' Žena je vstala in storila po besedi Božjega moža. Šla je, ona in njena družina, in je

gostovala sedem let v filistejski deželi. Po sedmih letih, ko se je žena vrnila iz filistejske dežele, je šla h kralju, da bi ga prosila pomoči za svojo hišo in polje. Kralj je ravno govoril z Gehazijem, služabnikom Božjega moža, in rekel: 'Pripoveduj mi o vseh velikih delih, ki jih je storil Elizej!' In ko je kralju pripovedoval, kako je oživil nekega umrlega, glej, je žena, kateri je oživil sina, prosila kralja pomoči za svojo hišo in polje. Gehazi je rekel: 'Moj gospod kralj, to je tista žena in to je njen sin, ki ga je oživil Elizej!' Kralj je povprašal ženo in ta mu je povedala. Potem ji je kralj dal nekega dvornika in rekel: 'Vrni vse, kar je bilo njenega, tudi vse dohodke s polja od dne, ko je zapustila deželo, do zdaj!' (2 Kr 8,1-6)

Kaj smo prebrali? Ali ni milost poznati, pripadati in služiti takemu Bogu? Ni čudno, da je Jezus rekel, naj se ne vznemirjamo, ko bomo videli, kaj vse prihaja na ta svet. Tudi v času stisk in lakote naj mu zaupamo. Če mi naredimo svoje, je zvest svoji obljubi, da nas bo hranil tudi v času lakote. Kakor to ženo. Celo po tolikih letih je Bog poskrbel za njo in njeno družino. Bila je opozorjena na lakoto in po sedmih letih, ko se je vrnila in videla, da ji je vse vzeto, je šla h kralju prositi pomoč. Ravno v tistem času je bil pri kralju Gehazi, ki je bil Elizejev pomočnik. In ravno takrat je kralja zanimalo vse, kar je storil Elizej. Mi bi rekli »naključje«. Vendar pri Bogu ni naključja. Pri Bogu je vse načrtovano. Bog vse vidi in on je videl to ženo, da se je vrnila v svoj domači kraj in da ji je bilo

med bivanjem v tujini vse vzeto. On je pripravil to srečanje, da sta se v istem trenutku pri kralju srečala Gehazi in ta žena. Vse ji je bilo vrnjeno. Človek lahko samo strmi nad Božjo previdnostjo. Slava Večnemu Bogu, da lahko njemu izročimo naš jutri.

Ko je žena odstopila sobico Božjemu možu Elizeju, je bila takoj blagoslovljena, postala je rodovitna in tudi po tolikih letih je bil Božji blagoslov še vedno nad njenim domom. Tudi v času lakote je bila ona in njena družina nasičena. Bogu slava.

Obdržati maziljenje

Kako pomembno je obdržati maziljenje, si pogledjmo na primeru preroka Jeremije. Nekaj tednov nazaj sem od sestre slišala dobro uvodno besedo o tem, kako se iz Jeremijevih molitev da razbrati njegovo duhovno rast. Priznam, da me je to spodbudilo, da sem šla preučevati Jeremijevo knjigo, ker me je zanimalo, kdaj in zakaj je pri njem nastopila taka sprememba.

Že v prvem poglavju vidimo kako Bog pokliče mladega Jeremija za preroka. Čeprav se Jeremija brani in izgovarja, da je premlad, mu Bog pove, da ga je izbral že v materinem trebuhu. O tem, ali je bil tudi Jeremija maziljen z oljem kot Elizej, ni zapisa, videti pa je, da je sam Bog položil roko in maziljenje na Jeremija. Ko je nastopil službo preroka, je kaj kmalu doživel preganjanje in čeprav mu je sam Bog že na začetku obljubil, da ga bo

varoval, je doživil strašna preganjanja. Tako, da je Jeremija obupoval in mislil, da je celo Bog pozabil nanj. V njegovih molitvah vidimo, kako je Bogu prigovarjal, Boga obtoževal in kako se je to samo še bolj stopnjevalo, do točke, ko ga je sam Bog opomnil in zahteval, da se spreobrne. Pa si najprej pogledjmo prvo poglavje, ko Bog Jeremija pokliče in posveti za preroka.

»Zgodila se mi je beseda Gospodova rekoč: 'Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal; preden si prišel iz materinega naročja, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom.' Jaz pa sem rekel: 'Oh, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček.' A Gospod mi je odgovoril: 'Nikar ne govori: deček sem; kajti h komur koli te pošljem, boš šel in kar koli ti ukažem, boš govoril. Nikar se jih ne boj, saj sem jaz s teboj, da te rešujem, govori Gospod.' Potem je Gospod iztegnil svojo roko in se dotaknil mojih ust; Gospod mi je rekel: 'Glej, svoje besede polagam v tvoja usta. Glej, postavljam te ta dan nad narode in kraljestva, da ruješ in podiraš, da uničuješ in rušiš, da zidaš in sadiš.' Glej, danes te naredim za utrjeno mesto, za železen steber, za bronasto obzidje proti vsej deželi, proti Judovim kraljem, proti njegovim knezom, proti njegovim duhovnikom in proti ljudstvu dežele. Bojevali se bodo proti tebi, pa te ne bodo premagali, ker sem jaz s teboj, govori Gospod, ki te rešujem.« (Jer 1,4-10.18-19)

Se nadaljuje ...

Ludwig Schneider

Kje prebiva Bog?

Želim si, da me Bog ne samo obišče kot gosta, ampak da v meni prebiva. To zveni kot otroška molitev. Kaj ni bil včasih Bog prisoten v jeruzalemskem templju in stanuje danes v mogočnih katedralah? Kralj Salomon je rekel pri posvetitvi templja: *»Toda mar more res Bog prebivati na zemlji? Glej, nebo in nebes nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!«* (1 Kr 8,27). Boga ne moremo zapreti v nobeno katedralo, najsi bo še tako bleščeča.

Vsa nebes nebesa ne morejo dojeti Boga. Bog je za nas ljudi dimenzija, ki ji ni mogoče priti do dna. Ki je tudi poustvarjeni cernski prapok ne more razvozlati. Stalno odkrivamo nove sončne sisteme, katerih neskončnosti si ne moremo predstavljati. Če je že veselje v svoji celoti za nas preobsežno, da bi ga raziskali, koliko bolj je potem Bog kot njegov Stvarnik. Takoj ko bi Boga lahko doumeli, ne bi bil več Bog, ampak le neka hipoteza, ki smo si jo izmislili, ki jo lahko nekdo spreminja glede na versko pripadnost in določbe koncilov ali pa jo v obliki kipa postavi v kot. Bog ni religiozni priročnik!

Že prerok Elija se je norčeval iz teh, ki so si izrezali boga in si iz ostanka zakurili ogenj, da bi skuhalo juho. Kadar prisluhnem religijam in njihovim primitivnim ali filozofskim razlagam, podvomim v človeški razum. Vsaka slikovita predstava Boga se upira biblijskemu monoteizmu samo enega Boga (monos = edini in theos = Bog).

Bog je v svoji suverenosti izbral Izrael kot svojo lastnino (5 Mz 7,6) in Judom razodel čisti monoteizem. Vse ostale tako imenovane monoteistične religije so že prevzele dodatne bogove. Celo faraon Ehnaton, znan kot pra-monoteist, je molil sonce in s tem zapustil monoteizem, kajti Bog je prepovedal kult sonca in zvezd (prim. 2 Kr 23,11).

V knjigi Izaije 57,15 piše: *»Kajti tako govori Visoki in Vzvišeni, ki večno prebiva in je njegovo ime sveto: Na višavi in v svetišču prebivam, sem pa hkrati pri potrtem in ponižnem v duhu, da poživljam duha ponižnim, da poživljam srce potrtem.«* Potrta in ponižena duha je torej skrivnost Božjega prebivališča. Tako kot je Bog izbral v svoji suverenosti osovražen judovski narod, tako si je izbral za prebivališče ne bahače, ampak potrte. V Matejevem evangeliju 21,42-44 Jezus pravi: *»Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal temeljni kamen. In kdor bo padel na ta kamen, se bo razbil; in na kogar pade ta kamen, ga bo zmečkal.«* To bi iz hebrejskega čistopisa prebrali tako: kdor se preda Bogu, bo njegov ponos razbit, da bo lahko Bog v njem prebival. Kdor pa

ostaja ponosen, bo ta kamen padel nanj in ga zmečkal ter ga za vedno uničil. »... Vsa zemlja je polna njegovega veličastva«, »saj je vse to naredila moja roka, tako je vse nastalo, govori Gospod. Gledam pa na tistega, ki je ponižen, ki je potrj v duhu« (Iz 6,3; 66,2). In Bog živi v njem.

V ponosnih ljudeh pa Bog ne živi, najsi še tako verujoče govorijo in pobožno delajo.

Prevod: Vida Derganc
Izrael danes (Israel Heute), februar 2012

Peter Golob

Naši konflikti

Po konfliktu med osebo A in osebo B ...

Oseba A: »Jaz nisem kriv, kriv je B. Vsem, ki sem povedal, kaj se je zgodilo, so mi dali prav. Zato je jasno, da nisem jaz kriv, ker nisem jaz začel. B je začel s prepirom in B se je tako obnašal že prej. Saj vem, da sta za konflikt potrebna dva, ampak tukaj je problem B. Vem, da konflikt pomeni nekaj slabega, ampak B se hoče kregati, jaz pa te navade nimam. B je odšel stran od mene, najbrž ima slabo vest. Nočem ogovarjati, vendar naj se B malo zamisli, kakšen je. Nočem obsojati, ampak jaz vem, da jaz nisem kriv. Nočem biti sodnik, ampak resnica je pač takšna. Zgodba je zame končana. B se mi lahko kvečjemu opraviči, drugače pa je to njegov problem. Jaz sem že dovolj trpel zaradi njega.«

Oseba B: »Jaz nisem kriv, kriv je A. Vsem, ki sem povedal, kaj se je zgodilo, so mi dali prav. Zato je jasno, da nisem jaz kriv, ker nisem jaz začel. A je začel s prepirom in A se je tako obnašal že prej. Saj vem, da sta za konflikt potrebna dva, ampak tukaj je problem A. Vem, da

konflikt pomeni nekaj slabega, ampak A se hoče kregati, jaz pa te navade nimam. A je odšel stran od mene, najbrž ima slabo vest. Nočem ogovarjati, vendar naj se A malo zamisli, kakšen je. Nočem obsojati, ampak jaz vem, da jaz nisem kriv. Nočem biti sodnik, ampak resnica je pač takšna. Zgodba je zame končana. A se mi lahko kvečjemu opraviči, drugače pa je to njegov problem. Jaz sem že dovolj trpel zaradi njega.«

Konflikti so del življenja. Tradicionalno gledano se pojma konflikt drži negativen prizvok, saj konflikti pomenijo napetost v odnosih in prisotnost negativnih čustev. Na drugi strani pa v literaturi lahko najdemo priporočila, naj se konflikte v določenih primerih celo spodbuja.

Konflikt je zrelostni izpit vsake organizirane družbene skupine. Kakšen odnos do konflikta izoblikuje skupina, je v veliki meri odvisno od njene ureditve: ali je ta demokratična ali avtoritarna.

V kolektivu z demokratično ureditvijo, kjer veljajo načela enakopravnosti pri odločanju, se konflikti praviloma izražajo navzven. Tovrstne oblike konfliktov so konflikti med posamezniki in konflikti na nivoju ene ali večih skupin.

V avtoritarnem okolju prevladujejo konflikti, ki jih posameznik izraža v svojem notranjem svetu. Pogostokrat se ti odražajo z napetostjo ali kot frustracije, lahko prerastejo v duševne motnje ali psihosomatske bolezni.

Notranji in zunanji konflikti so nevarni, če niso nadzorovani. V nekontrolirani obliki oboji delujejo razdiralno in negativno vplivajo tako na individualno osebnost posameznika kot na kolektivno zavest celotne družbene skupine.

Konflikt je v osnovi plod nestrinjanja med posamezniki, drugačen pogled na situacijo, nesoglasje tehničnega ali organizacijskega izvora, soočenje različnih mnenj glede idej in rešitev. Kar je povsem pričakovano in nenazadnje iz vidika trajnostnega družbenega razvoja zaželeno.

Konflikt je zrelostni izpit vsake družbene skupine. Na njem kolektivni duh pade ali se pokaže. Bistveno vprašanje torej ni, kako se konfliktu izogniti, ampak kako se izogniti njegovim negativnim vplivom in konflikt uporabiti za dvig ustvarjalnosti in kvalitete sodelovanja.

Sposobnost sprejeti drugačno mišljenje in pripravljenost diskutirati o različnih vidikih lahko pripelje do izboljšanja prvotne ideje. Pogoja za takšno komunikacijo sta zrelost in timski način delovanja skupine. Morda najpomembnejši stranski učinek pa je dobra klima.

Nepopustljivost in vztrajanje na svojih načelih potisneta konflikt iz vira problematike na osebni nivo, prebudijo se čustva in ustvari se medosebni konflikt, ki je kot tak seveda negativen, netvoren. Za rešitev medosebnega konflikta praviloma poskrbi tretja oseba, ki ima avtoriteto in je za to poklicana.

Prvi pogoj za reševanje konflikta je prepoznavanje ozadja oz. vzroka konflikta. Predvideti je potrebno posledice posredovanja v posameznem primeru in prilagoditi taktiko reševanja specifični in kontekstu.

Spodbujanje konfliktov, ki bodo služili in pripomogli k napredku skupine, torej pomeni spodbujati kritičnost do mnenj in idej drugih. Pri tem je za plodno delovanje skupine nujno potrebno vzpostaviti mehanizem notranje kontrole kot orodje za obvladovanje tveganj.

Dober kontrolni mehanizem konfliktov ne onemogoča, ampak odkriva, katera motivacijska sila stoji v ozadju posameznega konflikta: ali dobro ali zlo, kajti *»vrata, za katerimi se skriva dobro, je težko odpreti; vrata, za katerimi se skriva zlo, je težko zapreti«* (kitajska modrost).

Takšen kontrolni mehanizem, ki konflikte vnaprej odklanja in jih dojema kot zlonamerne napade osebne narave, je značilen za avtoritarno okolje, neizraženi konflikti pa revoltirajo na osebni nivoju in se praviloma kažejo v odklanjanju temeljnih družbenih vrednot.

Kako preveriti, ali je sodelovanje v konfliktu dobronamerno, s poštenimi motivi in kot takšno tvorno? To se lahko dokaže edino tako, da posameznik hkrati s kritiko predstavi svoj predlog boljše rešitve. Brez tega lastnega umskega napora sta konflikt in kritika v bistvu zelo podobna zlonamernemu netenju sovraštva.

Konflikti, ki so kontrolirani, lahko v zrelem okolju omogočajo bolj usklajeno in ustvarjalno sodelovanje – sinergijo.

Konflikti tako niso več tabu tema. Tabu tema pa ostaja kako odpustiti, oziroma *kako negativen odnos do nekoga zamenjati s pozitivnim*. To je ključni dejavnik vsakršnega odnosa. Zato konflikta ne more rešiti sodnik, trajno ga lahko reši le osebna zrelost.

Primer obvladovanja konfliktov iz svetovne literature

»Kaj pa ta?« je Peter vprašal Jezusa, ko je zagledal svojega »kamerata« Janeza. Ta ju je zasledoval pri sprehodu in »prisluškoval« osebni pogovoru Jezus-Peter. Jezus je Petra soočil z neprijetnim

vprašanjem Petrove naklonjenosti do Jezusa kot osebe, ga pozval k opravljanju vodstvene in pastoralne službe ter mu pojasnil, da ga bo v starosti doletela fizična prisila in nasilna smrt.

»Kaj pa ta?« je Peter vprašal Jezusa, ko je videl, da gre za njima Janez. Zakaj je Peter postavil to vprašanje?. Ali je bil napet in živčen zaradi težkega pogovora z Jezusom, pa je hotel preusmeriti pozornost? Ali je hotel le prekiniti pogovor o dolžnostih in odgovornostih, ki mu jih je nalagal Jezus? Ali je hotel poudariti, kako pomembne naloge mu je poveril Jezus, tako da je ošvrknil Janeza? Ali se je razburil zaradi težkih napovedi o svojem trpljenju in je hotel za sabo »potegniti« še Janeza? Ali se je prestrašil

Jezusovih besed in se je hotel skriti za Janezom, tako da je izpostavil slednjega? Ali se je Peter ob Janezu počutil osramočen in je, da bi odbil Jezusa, predse hotel postaviti Janeza? Ali je bil Peter jezen in togoten, ker ga je v pogovoru z Jezusom motil Janez? Ali je Peter hotel biti vljuđen in uglajen in je Jezusa spomnil še na Janeza? Morda pa je želel Peter povprašati Jezusa, kaj bo z Janezom, zaradi iskrene naklonjenosti do tovariša? Morda pa je Petra zgolj dajala radovednost? Morda se je Peter rad pogovarjal o drugih in se zanimal za druge? Morda je Peter želel pozvati Jezusa, naj se bolj zavzame za Janeza in njega pusti pri miru? Ali pa se je Peter zoperstavil, ker ni hotel, da se ga obravnava samega? Morda se je iskreno prestrašil, da bi ostal brez svojega dolgoletnega prijatelja? Ali pa se je Peter zavzel, da bi Jezus naloge zaupal obema skupaj? Lahko pa je Peter menil, da bo Janezu za razliko od njega poslano z rožicami in je le izrazil svojo nejevoljo? Morda je Peter celo zavidal Janezu njegov predan odnos z Jezusom in je hotel Janeza elegantno odbiti? Lahko pa je šlo pri Petru za čisto odprti izbruh agresije zaradi lastne nemoči in sramu? Mogoče je Peter hotel zbežati v svoj svet in Jezusu »pred nos nastaviti« Janeza? Morda je bil Peter užaljen zaradi grobih napovedi glede njegove prihodnosti in je Jezusu s tem, ko mu je predlagal Janeza, simbolično želel »dati košarico«? Kaj pa če je bil Peter vesel nad Jezusovimi obljubami in je Jezusovo skrb in vodstvo hotel privoščiti še prijatelju Janezu? Kaj

pa če je bil Peter samo naveličan vsega Jezusovega pripovedovanja in je hotel, da ga Jezus pusti pri miru in naj se raje posveti »svojemu dragemu učencu Janezu«? Ali je bil morda Peter vendarle prevzet in ganjen, pa je iz čiste dobronamernosti želel dobro tudi Janezu, dobremu prijatelju in zaupnemu sodelavcu? Čisto verjetno je tudi, da je Peter Janeza imel za svojega varovanca in je hotel to plemenito skrb položiti še na Jezusa? Tudi bi bilo lahko, da je Petru postalo dolgčas, in da bi se razvedril, je hotel poslušati Jezusove prerokbe še o Janezu? Je možno, da je bil Peter ves zagnan za Jezusove predloge in je hotel takoj vključiti in aktivirati še Janeza?

»Kaj ti to mar, ti hodi za menoj!«

Kaj se je pletlo v Petrovi glavi, ni tako pomembno kot je pomembno to, da je bila situacija zelo kočljiva in napeta. Na vidiku je bil konflikt, ki bi lahko prerasel v hud spor. Misli so begale, čustva so bila razrvana. Sledi Jezusovo posredovanje.

»Kaj ti to mar, ti hodi za menoj!«

Ena sama stvar je bila potrebna, da je Jezus obvladal konfliktno situacijo. Izpostavil je to, kar je ključno, odločilno in edino pomembno. Skupno točko, s katero se lahko poistovetijo vsi akterji, vpleteni v konflikt. Nekaj, kar zadeva vse, je vsem jasno in kar je nenazadnje res. Rešitev konflikta je bila tedaj le še stvar svobodne volje. Svobodna volja pa je bila možna zaradi temeljnega medsebojnega spoštovanja, ki je istočasno tlakovala pot konstruktivni rešitvi konflikta.

mag. Gary Carlson,
evangelijski duhovnik
v Novem mestu,
teolog,
misijonar,
pastoralni delavec

Prava pravičnost

*»Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker dajete desetino od mete, kopa in kumine, opustili pa ste, kar je v postavi pomembnejše: pravičnost, usmiljenje in zvestobo. To bi bilo treba storiti in ónega ne opustiti. Slepi vodniki! Precejate komarja, kamelo pa požirate. Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker kozarec in skledo čistite od zunaj, znotraj pa sta polna ropa in nezmernosti. Slepi farizej! Očisti najprej kozarec znotraj, da bo čist tudi zunaj. Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker ste podobni pobeljenim grobovom, ki se na zunaj zdijo lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakršne nečistosti. Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem pravične, znotraj pa ste polni hinavščine in nepostavnosti.«
Mt 23,23-28*

Premišljeval sem o tem, kako svet definira »pravičnost«, in

mislim, da bi večina ljudi rekla nekaj takšnega: pravičen človek je tisti, ki dela pravilne stvari, in se izogiba napačnim, krivičen človek pa je tisti, ki dela napačne stvari, in se izogiba pravilnim.

Če razmišljamo o pravičnosti na tak način, je enostavno oceniti drugega. Tvojo »pravičnost« lahko presodim preprosto po tem, da opazujem tvoje vedenje. Kajti tvoja dejanja mi povedo vse, kar moram vedeti.

Seveda, ta želja, da bi ocenjevali druge, ni značilna le za posvetne ljudi. Mi, ki smo del Cerkve, smo ravno tako nagnjeni k temu. Želimo vedeti, kdo med nami je »dober« in kdo »slab«.

Najlažji način je, da uvedemo določena pravila o splošno sprejetem vedenju. Tisti, ki sledijo našim pravilom, so »pravični«, in tisti, ki ne sledijo našim pravilom, so »nepravični«.

Toda med tem početjem – in to počnemo vsi – se pojavi ena težava – in sicer Evangelij. Jezus nam namreč ne dovoli, da ljudi presojava samo na osnovi njihovega zunanjega vedenja. Ker je pravičnost več kot le to, kar počnemo ali česar ne počnemo. Jezus zato pravi, da gre pri pravičnosti za vzrok, zakaj nekaj počnemo ali ne počnemo.

In o tem je govoril Jezus, ko je opisoval pismouke in farizeje – njihov »duhovni kozarec« je izgledal čist, na zunaj. Ampak od znotraj so bila njihova življenja polna

nasilja in nezmernosti. Njihova »duhovna hiša« je bila kot pobeljen grob, lepa na zunaj, ampak polna smrti in nečistosti od znotraj. Počeli so »pravilne stvari«, ampak iz napačnih razlogov.

V mojem zgodnjem obdobju duhovniškega poklica je bila to moja največja dilema. Imel sem dolg seznam pravil glede osebnega vedénja, ker nisem hotel, da bi me drugi kristjani obsojali. In za mnogimi stvarmi, ki sem jih storil, se je pogosto skrival napačen motiv. Veliko stvari nisem naredil, pa bi jih, če ne bi imele neprijetnih posledic.

Spomnim se določene situacije, ko se je neki moški hotel stepsti z mano. Ker se je obnašal kot popoln tepec, sem resno razmišljal o tem, da bi ga udaril. Tako sem se skoraj zapletel v pretep z njim, vendar se nisem, in pravi razlog je naslednji: ne zato, ker bi čutil kakršnokoli krščansko ljubezen, ampak zato, ker sem bil pastor Cerkve in ker je bil v bližini policist. Tako torej nisem želel, da bi Cerkev spravil na slab glas.

V tistem trenutku sem storil pravo stvar, da se nisem stepel s tistim moškim. Ampak to ni bilo zato, ker bi se odločil izkazati ljubezen, potrpežljivost in samo-obvladanje. Namesto tega je bil pravi razlog preprosto ta, da nisem hotel tvegati posledic. Če bi ga lahko udaril po nosu in se izmuznil, potem bi to verjetno storil.

To je pomembno, ker veliko ljudi misli, da Bog želi le, da ubogamo njegove zakone.

Ne razumite me napak, morali bi ubogati tudi, ko si tega ne želimo. Ampak upam, da ne verjamete v to, da je zunanja poslušnost Božjim zakonom isto kot pravičnost.

Resnica je, da Bog ne išče zunanje poslušnosti. Namesto tega Bog išče poslušnost iz srca. In to je princip, ki ga pismouki in farizeji nikakor niso mogli razumeti. Če naredim pravo stvar, ampak iz napačnega razloga, potem je moje srce napolnjeno z nepravičnostjo, ne s pravičnostjo.

Če Bog želi le zunanjo poslušnost pravilom glede pravičnosti, potem bi Jezus hvalil pismouke in farizeje in jih pokazal kot čudovite primere. Ampak Jezus ni tega storil, kajne? Namesto tega jih je imenoval »pobeljeni grobovi«, čisti na zunaj, ampak polni smrti od znotraj.

Pismouki in farizeji so navzven naredili vse pravilno. Bili so skrajno previdni, da so sledili vsem religijskim pravilom. Ampak, ponovno poslušajte, kaj jim je Jezus rekel: *»Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem pravične, znotraj pa ste polni hinavščine in nepostavnosti.«* (Mt 23,28)

Vidite, to je razlika med religijo in milostjo: religija pravi, da si odrešen zaradi tega, kar ti delaš za Boga. Toda milost pravi, da si odrešen zaradi tega, kar je Bog storil zate.

Ampak kot grešna človeška bitja nočemo

sprejeti ideje, da smo nemočni. Želimo si zaslužiti svoj vstop v nebesa, da dokažemo, da smo vredni. Zato toliko ljudi, celo v Cerkvi, preprosto ne želi sprejeti Evangelija. Jezus je učil, da ne moremo postati pravični zaradi tega, kar delamo. – Vendar je nekaj globoko v nas, ki tega ne more dojeti.

In tako se ljudje kar naprej trudimo, da bi si zaslužili odrešenje:

- Poglej, kaj delam za Boga.
- Poglej vse te grehe, ki jih jaz ne delam.
- Poglej, kako discipliniran sem v duhovnem življenju.

A Evangelij se neprestano vrača z istim sporočilom: Prenehaj se truditi, da bi si zaslužil odrešenje s tem, kar ti delaš. Prenehaj se truditi postajati »dovolj dober« za vstop v nebesa. Namesto tega preprosto spoznaj, kaj je Jezus storil zate na križu – in to sprejmi z vero.

Vsakič, ko govorim to resnico, vem, da obstajajo nekateri, ki pravijo:

- Mislím, da Gary greha ne jemlje resno.
- Pravzaprav, Gary sam sigurno resno greši.
- Če bi bil resen, bi pridigal proti grehu.

Če deliš te misli, naj ti povem tole: Resnica je, da grešim vsak dan in nimam izgovora. Ampak resnica je tudi, da si ti ravno toliko kriv greha kot jaz – in to ti lahko pokažem s Svetim pismom.

Ali se spomniš Jezusovih besed, ki so zapisane v 5. poglavju Matejevega evangelija? Ne rabiš zagrešiti umora, da bi bil kriv umora. Vse, kar ti je potrebno storiti, je, da si jezen na svojega brata. Ne rabiš prešuštovati, da bi bil kriv prešuštva. Vse, kar je potrebno storiti, je, da pogledaš nekoga s poželenjem. In seznam se nadaljuje, seznam stvari, ki jih morda fizično nikdar nisi naredil, ampak v svojem srcu si jih pa hotel narediti.

Ni mi mar, koliko vas zanika, da ima grešne misli – ne verjamem vam. Kajti samo ena oseba nikdar ni imela takšnih misli. In ta oseba je bil Jezus Kristus – Božji Sin. Zato je edini odgovor na greh Božja milost.

Močno nasprotujem legalističnim pridigarjem, ker ne pridigajo izvirnega Evangelija, ampak moraliziranje in pomembnost dobrih del. Naj natančno razložim, kaj mislim: veliko pridigarjev vam bo povedalo samo, da spremenite način življenja, preprosto da pač nehate grešiti. Ampak vi veste in tudi jaz vem, da to ne deluje, ker smo že velikokrat poskusili.

Zato prosim, prisluhnite temu, kar vam skušam povedati: ne izmišljam si izgovorov za greh, vsak greh je napačen. Pravim pa, da ne bomo nikdar dovolj močni, da bi se uprli grehu s svojimi lastnimi močmi. Farizeji so to poskušali storiti, jaz sem to poskušal storiti in tudi ti si to poskusil. In farizejem ni uspelo, meni ni uspelo, tako kot nikomur od vas ni uspelo.

Če se torej ne zanesemo na Božjo milost, nikdar ne uidemo tej pasti. Kajti za naš greh ni izgovora in Bog nikdar ne bo sprejel našega greha. Ampak hkrati smo nemočni, da bi prenehali grešiti. Zato se moramo kar naprej vračati k Božji milosti. Kajti ničesar ni, kar bi mi lahko storili, da bi bili vredni Božjega odrešenja. In bolj ko se trudimo dokazati, da smo vredni, bolj se oddaljimo od odrešenja. Ne morete biti legalist in kristjan obenem. Edini način, da si odrešen, je, da sprejmeš, kar je Jezus storil zate.

Nekateri se sprašujete, zakaj o tem toliko govorim: »Zakaj Gary zapravlja svoj čas s tem, da pridiga o legalizmu?« »Ali se ne bo nikdar naučil, da ga legalisti ne bodo nikdar poslušali?« Da, razumem, da legalisti ne želijo poslušati, kar govorim – ampak, ne pridigam njim, pridigam vam. Te pridige govorim, da bi vas zaščitil pred njihovim duhovnim strupom. Kajti ne bi smeli biti v primežu napačnega razumevanja. Morali bi poznati resnico, ki vas osvobaja.

Evangelij resnično je sporočilo svobode, ker nam dovoljuje, da priznamo svoje grehe in šibkosti, brez strahu, da bomo obsojeni. In dovoljuje nam svobodo, da pademo – ker je Božja milost dosti večja kot naše šibkosti.

Poudarjam, da si ne izmišljam izgovorov za greh. Ampak bi rad, da razumete, kako močna je Božja milost v resnici. Jezus je prišel, da nas osvobodi od pritiska, ki ga drugi izvajajo na nas, in pritiska, ki ga

sami izvajamo nase. Tako naj tiste, ki so se borili z občutki krivde, opogumim v Bogu: prosti ste pritiska, ki ga drugi izvajajo na vas. In prosti ste pritiska, ki ga sami izvajate nase.

Rad bi, da razumete ta biblični princip duhovne svobode: Bog ne čaka, da boste popolni. Ker ve, da nikdar ne boste popolni. Dojemite resnico Evangelija: ni treba, da ste popolni. Niti ni treba, da ste brezgrešni. Ker vam je vse odpuščeno v Jezusu.

Če si torej priznal svoj greh in sprejel Jezusa za gospodarja svojega življenja, potem te Bog sprejema. Ne zaradi tega, kar si ti storil za Boga, ampak zaradi tega, kar je Jezus storil zate.

Prevod: Lina Polenšek

Mira Grahek

List iz šolskega zvezka (2)

Matejev na novo odkriti zvezek sem pustila na mizi, da ga bom imela pri roki in bom lahko iz njega prebrala še kakšen spis. V zvezku je bilo veliko spisov. Očitno jih je takratna Matejeva učiteljica slovenskega jezika rada dajala svojim učencem za domačo nalogo. Za spise je izbirala zanimive naslove. Tokrat je mojo pozornost pritegnil naslov *Kadar sem vesel*.

»Zelo rad obiskujem sorodnike v Beli krajini. Pri njih mi je najbolj všeč to, da imajo kmetijo in veliko živali. Neko nedeljo so me starši razveselili z novico, da gremo k tem našim sorodnikom na celodnevni obisk.

Še preden smo stopili iz avta, nas je z veseljem laježem pozdravil ovčar Runo. Skupaj sva pretekla nekaj krogov na dvorišču, potem pa sem šel preverit, kaj je novega v hlevu.

Teliček Momo je pridno rasel in njegova mama Liska je ljubosumno mukala, ko sem ga počohal po čelu. Nasul sem ji malo sena. Prepričal sem se še, da lastovke spet gnezdiijo pod stropom kot vsako pomlad in se odpravil ven.

Na ograjenem pašniku so se pasle ovce. Bilo jih je več kot nazadnje, ko sem bil tam. Seveda, v tem času so se skotili jagenjčki. V svojih snežno belih kožuščkih so se tiščali k mamam ovcam. Verjetno so začutili, da sem se približal. Obstal sem pri miru in kmalu so se sprostili in umirili. Začeli so tekati in poskakovati naokrog. Njihove noge so bile še šibke, zato jih je kar precej zanašalo. Moral sem se jim smejeti, tako prisrčni so bili. Ovce so jih od strani pogledovale. Potem so jih začele glasno klicati z meketanjem. Jagenjčki so obstali in prisluhnili, nato se je vsak odpravil k svoji mami. In vsi skupaj so se premaknili na drugi konec pašnika, kjer je bila kotanja z vodo. Ko so se ovce napile, so skupaj z jagenjčki legle k počitku.

Še na poti domov mi je šlo na smeh, ko sem se spomnil tekanja in poskakovanja nekaj tednov starih jagenjčkov. Prav tako mi ni šel iz glave prizor, kako so mladički spokojno počivali z mamami ovcami ob izviru vode. Vse, kar sem tisti dan videl, me je spomnilo na Psalm 23, ki sem se ga pred kratkim naučil na pamet. Nisem si mogel kaj, da ga ne bi na glas povedal mami in očetu:

*'Gospod je moj pastir,
nič mi ne manjka.*

Na zelenih pašnikih mi daje ležišča.

K vodam počitka me vodi.

Mojo dušo poživlja.

*Vodi me po pravih potih
zaradi svojega imena.*

*Tudi če bi hodil v temni dolini,
ne bom se bal hudega, ker si ti z menoj:
tvoja gorjača in tvoja palica sta mi v
tolažbo.*

*Pogrinjaš mi mizo
vpričo mojih nasprotnikov;
z oljem mi glavo maziliš,
moj kelih je zvrhan.*

*Dobrotljivost in milost mi sledita
vse dni mojega življenja
in v Gospodovi hiši bom prebival
najdaljše čase.'*

*Mami in očetu se je zdelo prav imenitno,
da smo tako zaključili naš skupen prijeten
izlet.«*

Bila sem vesela, da sem prebrala prav ta Matejev spis. Že nekaj dni sem premišljevala o simbolu daritvenega jagnjeta ...

KAJ DELA NAŠ DUHOVNIK?

PRIJATELJI MISLIJO, DA DELAM TO:

JAVNO MNENJE JE TAKO:

MAMA MISLI, DA DELAM TO!

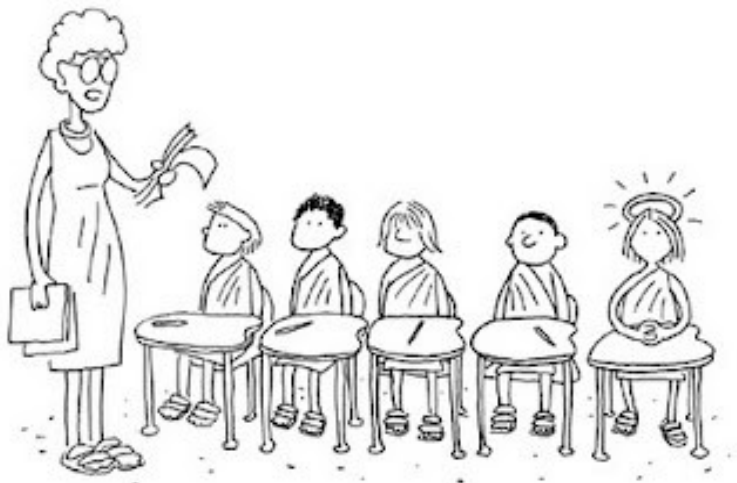
MOJA CERKEV MISLI ...

JAZ SI DOMIŠLJAM, DA VODIM.

V RESNICI PA DELAM TOLE:

»Danes je moj rojstni dan, pastor. Zakaj ni cerkveni pevski zbor zapel pesmi 'Vse najboljše'?«

»Matej, Marko, Luka in Janez, po pouku se vsi zglasite pri meni v kabinetu! Vaša poročila so si presenetljivo podobna.«

Brez korenin še pelin ne raste.

-ruski-

Večina ljudi svojim napakam reče izkušnja.

-Oscar wilde-

Kadar se jezimo, kaznujemo sebe za napake drugih.

-Alexander pope-

Nevedni so predrzni, izkušene pa je strah.

-Sv. Hieronim-

Ne jezi se na ogledalo, če imaš grd obraz.

-uzbeški pregovor -

Kritik dokazuje avtorju, da ne dela tako,
kot bi delal on, če bi znal.

-Karel Čapek-

Dober del lepega govorjenja temelji na
obvladovanju laganja.

-Erazem Rotterdamski-

Boljši je plamenček, ki nas greje, kot plamen,
ki nas sežge.

-škotska -

Kako lahko zahtevamo, da drugi zadržijo zase naše
skrivnosti, če jih niti sami nismo znali?

-Francois de la Rochefoucauld-

leto 28 / april-maj 2012

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Glavni urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Lektorica: Tabita Jovanović
Oblikovanje, izbor fotografij in slik:
Peter Golob

Grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja"
Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (odgovorni urednik):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP).
Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

*Naredite, kar morete:
s tistim, kar imate;
tam , kjer ste.*

Theodore Roosevelt